



MINISTER INFRASTRUKTURY

BN8n-0701-3/08/8724

KAJNET MARSZAŁKA SENATU

wpłynęło dn. 24.11.08.

nr 6809 podpis *Borusiewicz*

Warszawa, dnia 21 listopada 2008 r.

*P. K. Mann*  
URZĘDNIK  
Wzrost: 170 cm  
Data: 25.11.08  
8767 podpis *M 11.11.08*

Pan  
**Bogdan BORUSEWICZ**  
Marszałek Senatu  
Rzeczypospolitej Polskiej

*Panowie Rzecze 'Mounet'ur*

Odnosząc się do przekazanego Ministrowi Infrastruktury przez Pana Marszałka pismem z dnia 21 października 2008r. znak: BPS/DSU-043-955/08 skierowanego do ministrów infrastruktury oraz środowiska oświadczenia, złożonego przez Panów Senatorów Adama Massalskiego oraz Grzegorza Banasia na dziewiętnastym posiedzeniu Senatu w dniu 16 października 2008 roku – przekazuję poniższe stanowisko.

Zgodnie z art. 48 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717, z późn. zm.) minister właściwy do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej, którym jest w obecnym stanie prawnym Minister Infrastruktury, prowadzi rejestr programów, zawierających zadania rządowe, służące realizacji inwestycji celu publicznego o znaczeniu krajowym. Programy takie przygotowują ministrowie i centralne organy administracji rządowej w zakresie swojej właściwości rzeczowej. W przedmiotowym rejestrze brak jest programu, zawierającego zadanie rządowe, polegające na budowie zbiornika wodnego Chęciny na rzece Biała Nida.

Zgodnie z art. 11 ustawy z dnia 4 września 1997 roku o działach administracji rządowej (Dz.U. z 2007 roku, nr 65, poz. 437, z późn. zm) utrzymanie śródlądowych wód powierzchniowych stanowiących własność Skarbu Państwa wraz z infrastrukturą techniczną związaną z tymi wodami, obejmującą budowle oraz urządzenia wodne a także ochrona przeciwpowodziowa należy do działu administracji rządowej pn. gospodarka wodna. Natomiast zgodnie z przepisem §1 pkt 2 rozporządzenia z dnia 16 listopada 2007r. Prezesa Rady Ministrów w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Środowiska (Dz. U. z 2007r. Nr 216, poz. 1606) gospodarką wodną jako działem administracji rządowej kieruje Minister Środowiska. Należy więc przyjąć, iż brak w przywołanym rejestrze zadania, polegającego na budowie ww. zbiornika oznacza, iż Minister Środowiska nie uznał jak dotąd jego realizacji za zadanie rządowe, służące realizacji inwestycji celu publicznego o znaczeniu krajowym.

Reasumując - należy także podkreślić, iż w związku z przywołanymi powyżej uregulowaniami ten minister jest również w obecnym stanie prawnym właściwy do zajęcia wiążącego stanowiska co do ewentualnej budowy zbiornika wodnego Chęciny jako inwestycji celu publicznego o znaczeniu krajowym.

Jednocześnie, zgodnie z art. 3 ust 1 oraz 38 ww. ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, działając w ramach obowiązujących przepisów również samorząd wojewódzki kształtuje i prowadzi na swoim terenie politykę przestrzenną. W tym celu samorząd województwa sporządza oraz uchwała plan zagospodarowania przestrzennego województwa oraz opracowuje koncepcje i programy odnoszące się do obszarów i problemów zagospodarowania przestrzennego regionu. Zgodnie natomiast z art. 39 ww. ustawy w planie zagospodarowania przestrzennego województwa określa się rozmieszczenie inwestycji celu publicznego o znaczeniu ponadlokalnym, w tym również infrastruktury technicznej oraz gospodarki wodnej.

W związku z przedstawionym powyżej stanem prawnym – organem właściwym do zajęcia stanowiska w sprawie ewentualnej realizacji zbiornika Chęciny jako inwestycji celu publicznego o znaczeniu ponadlokalnym oraz jej obecności w obszarze zainteresowania oraz planach inwestycyjnych samorządu województwa jest Marszałek Województwa Świętokrzyskiego.

W kontekście uciążliwości, jakimi przez wiele lat w związku z planowaną inwestycją zbiornika wodnego Chęciny byli poddawani mieszkańcy wsi Mosty i Choiny, o czym wspominają Panowie Senatorowie w swoim Oświadczeniu, pragnę natomiast podkreślić, iż obecnie obowiązujący system prawny w zakresie gospodarki przestrzennej jest oparty o zasadę, iż sposób wykonywania prawa własności do nieruchomości, zagwarantowanego zapisami Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, mogą obywatelowi ograniczać jedynie akty prawa powszechnie obowiązującego, a więc ustawy oraz miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego.

Pragnę Pana Posła poinformować, iż poprzez przepisy planu miejscowego gmina może kształtować szczególne warunki zagospodarowania oraz ograniczenia w użytkowaniu terenów, w tym zakaz zabudowy. Prawo decydowania przez gminę o sposobie wykorzystywania terenów wiąże się również z odpowiedzialnością związaną z ograniczeniem możliwości korzystania z nieruchomości lub jej części:

- 1) w dotychczasowy sposób w związku z opracowaniem miejscowego planu, lub
- 2) w sposób zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem w przypadku zmiany planu miejscowego.

Jeżeli zatem plan miejscowy powoduje ograniczenie korzystania z nieruchomości, właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości ma prawo żądać od gminy:

- a) odszkodowania za poniesioną rzeczywistą szkodę albo
- b) wykupienia nieruchomości lub jej części.

Gmina dodatkowo może zaoferować formę zadośćuczynienia, jaką jest zamiana.

W przypadku odpłatnego zbycia nieruchomości, której wartość została obniżona w związku z wejściem w życie planu miejscowego, właścicielowi lub użytkownikowi wieczystemu przysługuje odszkodowanie równe obniżeniu wartości nieruchomości, jeżeli nie skorzystał uprzednio z praw odszkodowania, wykupu lub zamiany.

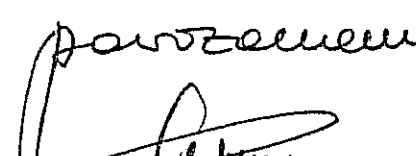
Odpowiedzialność finansowa gminy wygasa jednakże z upływem 5 lat od dnia w którym plan miejscowy albo jego zmiana weszły w życie.

Należy podkreślić, iż możliwość uzyskania odszkodowań za ograniczenie przepisami planu sposobu wykonywania prawa własności nieruchomości, wprowadzona została dopiero od dnia 1 stycznia 1995 roku, przepisami ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym z 7 lipca 1994 roku. Ustawa wprowadziła odpowiedzialność finansową gmin w sferze planowania przestrzennego w odniesieniu do planów sporządzonych na podstawie jej przepisów. Jednocześnie podkreślić należy, iż przepisy ustawy z 1994 roku skracały okres obowiązywania „starych planów,” które definitywnie utraciły moc 31 grudnia 2003 roku na podstawie późniejszych przepisów – ustawy z 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

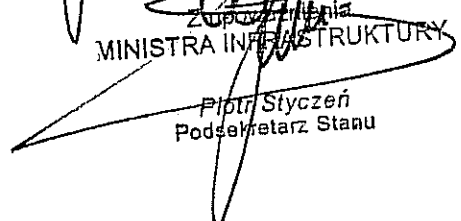
Scentralizowany system planowania przestrzennego nie przewidywał rekompensat dla właścicieli i użytkowników wieczystych, których nieruchomości przeznaczano w planie miejscowym pod rezerwę celową. Oznacza to, iż w przypadku gdy ograniczenie wykorzystywania terenu dokonywało się na podstawie „starych planów,” sporządzonych przed 1 stycznia 1995 roku, przestało obowiązywać z dniem 31 grudnia 2003 roku, chyba że świadoma swej odpowiedzialności gmina utrzymała planem miejscowym dotychczasową rezerwę terenu.

Tym samym w momencie utraty mocy wiążącej planów miejscowych, przestały obowiązywać wskazane w nich rezerwy terenu. Oznacza to, iż zabudowę na ogólnych zasadach kształtować będą przepisy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Z porażeniem



z upoważnienia  
MINISTRA INFRASTRUKTURY



Piotr Styczeń  
Podsekretarz Stanu